

פח אבד מיה פ"ב מהל' אסות הלי"ם וכו'...

בן ט' שנים שצביא ב' שערות שומא. אי ל"ג ויום אחד אהי שער דאחיה אף כרבי יוסי וכו'...

וטעמא. דחשיבי להו שערות דלאחר זמן הוא דגמרו למלמיה בין בשערות בין בשנים הא תוך הזמן חשיבין להו שומא דקטן הוא ולא מילת לרביי מאי: בן ט' שנים שהביא שערות שומא. ואפי' לר' יוסי ברבי יהודה ומבן ט' ועד בן י"ב ויום אחד פלוגתא: שומא. והוא י"ג בלע"ז. והרבה ליגדל עטר בה: תורה אור

לעזרי רש"י יחזיקה"ל יבלת. תורת הב"ח (א) רש"י ר"ט ט' ע"ג ט' אלמנר הוא דאמר: (ב) ר"ח כ"י מו"ל לפניו: מלמיה דהי' :

מוסף רש"י שומא. והוא י"ג בלע"ז והרבה נלמח בה שיער (קדושין טו:). ועודו כו. כשהגיע לר"ב ולא נשרו פלוגתא, אבל אם נשרו קודם י"ב לא פליג ר' יוסי, דלגלגא מילמיה דללו סימן הוי, ומבן י"ג שנה ויום אחד מודו רבנן דהוי סימן ופליג נשרו (ט"ס ע"ג).

וטעמא דלארד זמן הוא דגמרו לה למילתיה הא תוך זמן כלפני זמן ועוד מתיב רבי וירא איש כי יפליא לגדור נדד מה ת"ל איש לרבות בן י"ג שנה ויום אחד שאע"פ שאינו יודע להפליא נדריו קיימין ה"ד אי דלא אייתי שתי שערות וטעמא דבן י"ג ויום אחד הוא דהוה ליה איש הא תוך זמן כלפני זמן תיובתא אמר ר"ג כתנאי *בן ט' שנים שהביא ב' שערות שומא זמן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא רבי יוסי ברבי יהודה אומר סימן בן י"ג שנה ויום אחד דברי הכל סימן הא גופא קשיא אמרת מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא הא י"ג שנה גופא סימן הא י"ג שנה גופא שומא מאי לאו חנאי הוא דמר סבר תוך זמן כלארד זמן וכו' סבר תוך זמן כלפני זמן לא רכ"ע תוך זמן כלפני זמן ואידי ואידי בתינוקא ורישא רבי וסיפא ר"ש בן אלעזר ואיבעית אימא הא והא בתינוקא ורישא ר"ש בן אלעזר וסיפא רבי ואיבעית אימא הא והא רבי הא בתינוקא הא בתינוקא ואב"א הא והא ר"ש בן אלעזר הא בתינוקא הא בתינוקא רבי יוסי ברבי יהודה אומר סימן א"ר כרוספראי בריה דרבי שבחא: והוא שעורו בו תניא נמי ה"ב בן ט' שנים ויום אחד שהביא ב' שערות שומא מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד יעודן בו שומא ר' יוסי בר' יהודה אומר סימן אמר רבא הילכתא תוך זמן כלפני זמן רב שומא אמר בר זוטרא כותני לה לשמעתיא דרבא כהאי לישנא אמר רבא קמנה כל י"ב שנה ממאנת והולכת מכאן ואילך אינה ממאנת ואינה חולצת הא גופא קשיא אמרת אינה ממאנת אלמא גדולה היא אי גדולה היא תחלוץ וכי חימא מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא רבא דברקו ולא אישכחו לא אי הכי חמאן חיששין שמא נשרו *הניחא למ"ד חיששין אלא למ"ד אין חיששין מאי איכא לומר דאיתמר רב *פפא אמר אין חיששין שמא נשרו רב פפי אמר חיששין הני מילי לענין חליצה אבל לענין מיאון חיששין מכלל דמ"ד חיששין חולצת והא חיששין בעלמא קאמר אלא לעולם דלא ברקה ולענין חליצה חיששין רבא חוקה למיאון אבל לחליצה בעיא בריקה אמר רב דימי מנהרדעא הילכתא חיששין שמא נשרו והני מילי הויא דקדשה בתוך זמן ובעל לארד זמן דאיכא ספיקא דאורייתא *אבל מעיקרא לא אמר ר"ב הונא הקדיש ואכל לוקה שנאמר *איש כי יפליא לגדור ולא יחל דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בכל יחל וכל שאינו בהפלאה אינו בכל יחל מתיב רב הונא בר יהודה (*לרבא) לסועי לרב הונא לפי

דקדמי נמתי: ורישא. דמשום י"ג סימן. רבי היא. דלמר כמטותק היא י"ג לאחר זמן: וסיפא. דמשמע זומא: ר"ש בן אלעזר(ה). דלמר י"ג בתינוקא הוא תוך זמן. כלל הכי מירוי מוקמין תוך זמן כלפני זמן: והוא שערך בו. כשהגדיל אכל נשרו בנתיים אגלגל מילמיה דשומא הוי: מתיב לשמעתיא דרבא כהאי לישנא. דמשמע מימיה נמי תוך זמן כלפני זמן: ממאנת והולכת. ואין חוששין שומא הביאה ב' שערות דלפילי הביאה שומא מינה והיינו תוך זמן כלפני זמן: אינה ממאנת. שמה הביאה ועכשו הוי סימן דהא לאחר זמן הוא ואם ימנה היא לא חשיבין לה גדולה לענין חליצה ואינה חולצת: גדולה היא. אם הביאה: וכי חימא מספקא ליה. אם הביאה אם לא הביאה הלך מיאון לא דלמח הביאה וחליצה נמי לא שמה לא הביאה: והא מיפשט פשיטא ליה לרבא. דכיון דהגיעה לכלל שנתיה דודאי הביאה: ה"מ לענין(ט). דהי אחיה למיתקן לאחר זמן ודקדקו ולא חשכטן אלהי' חיששין למימר גדולה היא ותחלוץ שהסימין נשרו: אבל לענין מיאון חיששין. שמה נשרו למומרה וקנאה צביאה ובעיא נבד: והא חיששין קאמר. ולא דלמי נשרו וחיששין למומרה משמע: אלא לעולם. אינה ממאנת דרבה דכלל דקדשה הלך ממאנת למירין כיון שהגיעה לכלל שנתיה דהי אית לה ואינה צריכה דריקה ובעיא גנ: ולענין חליצה חיששין גרסינן. כלומר לענין חליצה חיששין הכי אינה חולצת דחיששין שמה לא הביאה סימין. דקדשה לך האמר רבא חוקה הביאה סימין ל"ק כי אמר רבא חוקה למיאון דלא ממאנת מספקא אכל לחליצה בעיא דריקה: חוששין שמא נשרו. ואם הגיעה לכלל שנתיה ודקדקו ולא חשכטו לה ממאנת: דקדשה תוך זמן. יסומה מדעת אמה ואחיה לדעתה: ובעל אחר זמן דאיכא ספיקא. דלמח איש דאורייתא דכשעת בעילה דלאחר זמן שמה הביאה והוא לה ביאה זו קדושין גמורין דהא גדלה וטוב אינה יולדה במיאון: אבל מעיקרא. דמתי עברה שמה דחרמי קרי ולא בעל לא חיששין שמה נשרו דהא לא הוה זה קדושין גמורין דהא הביאה אכל הנבעלת למאן חמאן דלמח אפי' לא שמה לה חמאן דהיה להפליא: ואכל. אם הקדשו: לוקה. ואע"ג דנמילמח אחרמי לאו בר עונשין הוא: כי יפליא. מיניה מריבין (אמשה:): מופלא קמוך לאיש. מופלא יודע לפרש לשם מי נדר. קמוך לאיש שהוא קמוך לכלל גדול דהיינו שנה אחת קודם זמן שהוא ראי להביא שערות והיינו בתינוקא כל י"ב ובתינוק כל י"ג: ולא יחל. אע"ג דבהאי קרא לא כתיב לא יפליא מ"מ כיון דנפקא לן מיניה וידוע להפלות הוי נדרו קאי בכל יחל דהא כתיב (אמשה: ט) איש כי יחל דברו וכו' ומופלא קמוך לאיש בכלל איש ומקיין ליה ולא יחל דברו: לפי

תורת הב"ח (א) רש"י ר"ט ט' ע"ג ט' אלמנר הוא דאמר: (ב) ר"ח כ"י מו"ל לפניו: מלמיה דהי' :

ככ"ר קנה. ד"ס אפטר וכו' סליכו ככ"ר יופין: חוספי הרא"ש כי יפליא מה ת"ל איש. כלומר אי ותיב כתיב כי יפליא בלא איש ת"ל איש כל מי שחיוץ לחולת אהי' קטן תרבה ת"ל איש איש רש"ם דהוי דהרבות קטן מבי יפליא דהוי ספק איש מכלל דכשחיה איש לא בעי' שיהו יודע לחולת ולא סימניה ליה ליהודי קרא כפשיטא איש כי יפליא משמע דבעין שיהו איש יודע לחולת משום דסליחא דפשיטא הוי דכין שיהו ב' י"ג ולא תחוק כשפת שנירו נדר וקדוש הקדש כג"ל: בן ט' שנים שצביא שתי שערות ט'. אי ל"ג בן יום א' ניהו דהוא וק' בנא משום דהיה ב' י"ג ויוסי ור' ט' ויום א' דהיינו דאין

חלוצין וכי חימא מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא *קמנה שהגיעה לכלל שנתיה אינה צריכה בריקה חוקה הביאה סימין ה"מ בסתמא אבל הכא דברקו ולא אישכחו לא אי הכי חמאן חיששין שמא נשרו *הניחא למ"ד חיששין אלא למ"ד אין חיששין מאי איכא לומר דאיתמר רב *פפא אמר אין חיששין שמא נשרו רב פפי אמר חיששין הני מילי לענין חליצה אבל לענין מיאון חיששין מכלל דמ"ד חיששין חולצת והא חיששין בעלמא קאמר אלא לעולם דלא ברקה ולענין חליצה חיששין רבא חוקה למיאון אבל לחליצה בעיא בריקה אמר רב דימי מנהרדעא הילכתא חיששין שמא נשרו והני מילי הויא דקדשה בתוך זמן ובעל לארד זמן דאיכא ספיקא דאורייתא *אבל מעיקרא לא אמר ר"ב הונא הקדיש ואכל לוקה שנאמר *איש כי יפליא לגדור ולא יחל דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בכל יחל וכל שאינו בהפלאה אינו בכל יחל מתיב רב הונא בר יהודה (*לרבא) לסועי לרב הונא לפי

דקדמי נמתי: ורישא. דמשום י"ג סימן. רבי היא. דלמר כמטותק היא י"ג לאחר זמן: וסיפא. דמשמע זומא: ר"ש בן אלעזר(ה). דלמר י"ג בתינוקא הוא תוך זמן. כלל הכי מירוי מוקמין תוך זמן כלפני זמן: והוא שערך בו. כשהגדיל אכל נשרו בנתיים אגלגל מילמיה דשומא הוי: מתיב לשמעתיא דרבא כהאי לישנא. דמשמע מימיה נמי תוך זמן כלפני זמן: ממאנת והולכת. ואין חוששין שומא הביאה ב' שערות דלפילי הביאה שומא מינה והיינו תוך זמן כלפני זמן: אינה ממאנת. שמה הביאה ועכשו הוי סימן דהא לאחר זמן הוא ואם ימנה היא לא חשיבין לה גדולה לענין חליצה ואינה חולצת: גדולה היא. אם הביאה: וכי חימא מספקא ליה. אם הביאה אם לא הביאה הלך מיאון לא דלמח הביאה וחליצה נמי לא שמה לא הביאה: והא מיפשט פשיטא ליה לרבא. דכיון דהגיעה לכלל שנתיה דודאי הביאה: ה"מ לענין(ט). דהי אחיה למיתקן לאחר זמן ודקדקו ולא חשכטן אלהי' חיששין למימר גדולה היא ותחלוץ שהסימין נשרו: אבל לענין מיאון חיששין. שמה נשרו למומרה וקנאה צביאה ובעיא נבד: והא חיששין קאמר. ולא דלמי נשרו וחיששין למומרה משמע: אלא לעולם. אינה ממאנת דרבה דכלל דקדשה הלך ממאנת למירין כיון שהגיעה לכלל שנתיה דהי אית לה ואינה צריכה דריקה ובעיא גנ: ולענין חליצה חיששין גרסינן. כלומר לענין חליצה חיששין הכי אינה חולצת דחיששין שמה לא הביאה סימין. דקדשה לך האמר רבא חוקה הביאה סימין ל"ק כי אמר רבא חוקה למיאון דלא ממאנת מספקא אכל לחליצה בעיא דריקה: חוששין שמא נשרו. ואם הגיעה לכלל שנתיה ודקדקו ולא חשכטו לה ממאנת: דקדשה תוך זמן. יסומה מדעת אמה ואחיה לדעתה: ובעל אחר זמן דאיכא ספיקא. דלמח איש דאורייתא דכשעת בעילה דלאחר זמן שמה הביאה והוא לה ביאה זו קדושין גמורין דהא גדלה וטוב אינה יולדה במיאון: אבל מעיקרא. דמתי עברה שמה דחרמי קרי ולא בעל לא חיששין שמה נשרו דהא לא הוה זה קדושין גמורין דהא הביאה אכל הנבעלת למאן חמאן דלמח אפי' לא שמה לה חמאן דהיה להפליא: ואכל. אם הקדשו: לוקה. ואע"ג דנמילמח אחרמי לאו בר עונשין הוא: כי יפליא. מיניה מריבין (אמשה:): מופלא קמוך לאיש. מופלא יודע לפרש לשם מי נדר. קמוך לאיש שהוא קמוך לכלל גדול דהיינו שנה אחת קודם זמן שהוא ראי להביא שערות והיינו בתינוקא כל י"ב ובתינוק כל י"ג: ולא יחל. אע"ג דבהאי קרא לא כתיב לא יפליא מ"מ כיון דנפקא לן מיניה וידוע להפלות הוי נדרו קאי בכל יחל דהא כתיב (אמשה: ט) איש כי יחל דברו וכו' ומופלא קמוך לאיש בכלל איש ומקיין ליה ולא יחל דברו: לפי

תורת הב"ח (א) רש"י ר"ט ט' ע"ג ט' אלמנר הוא דאמר: (ב) ר"ח כ"י מו"ל לפניו: מלמיה דהי' :

דברו וכו' ומופלא קמוך לאיש בכלל איש ומקיין ליה ולא יחל דברו: לפי

דברו וכו' ומופלא קמוך לאיש בכלל איש ומקיין ליה ולא יחל דברו: לפי

דברו וכו' ומופלא קמוך לאיש בכלל איש ומקיין ליה ולא יחל דברו: לפי

תורת הב"ח (א) רש"י ר"ט ט' ע"ג ט' אלמנר הוא דאמר: (ב) ר"ח כ"י מו"ל לפניו: מלמיה דהי' :

נדרו וכו' ומופלא קמוך לאיש בכלל איש ומקיין ליה ולא יחל דברו: לפי